

Wyrok z dnia 21 lutego 1997 r.
I PKN 10/97

Wypowiedzenie pracownikowi warunków płacy w celu zbliżenia wysokości jego wynagrodzenia do wynagrodzeń pracowników wykonujących podobną pracę nie narusza art. 42 § 1 KP.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN; Józef Iwulski, Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 1997 r. sprawy z powództwa Anny M. przeciwko Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w B.P. o przywrócenie warunków płacy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 17 października 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powódka Anna M. wniosła kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 17 października 1996 r. [...], w sprawie przeciwko Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w B.P. o przywrócenie warunków płacy. Wyrokowi temu zarzuciła naruszenie art. 8 i 78 § 1 KP przez przyjęcie, że pozostawienie jej wynagrodzenia wyższego niż mają inni kierownicy działów jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa oraz zasadami współżycia społecznego, a także naruszenie art. 233 § 1 KPC przez nieuwzględnienie okoliczności przyznania jej wynagrodzenia w wysokości wyższej od innych kierowników działów.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd drugiej instancji oddalił rewizję powódki od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Białej Podlaskiej z dnia 16 kwietnia 1996 r. [...]. Sąd Wojewódzki uznał, że powódka, która była uprzednio Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym w B.P. i Dyrektorem Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej, a od dnia 1 września 1995 r. została kierownikiem działu epidemiologii u pozwanej, nie może zasadnie twierdzić, iż ma prawo do znacznie wyższego wynagrodzenia niż inni kierownicy działów. Żądanie swoje powódka wywiodła z faktu, iż do dnia 31 grudnia 1995 r. częściowo zastępowała kierownika pozwanego zakładu pracy, który był wówczas zatrudniony w połowie wymiaru czasu pracy i otrzymywała wówczas wynagrodzenie wyższe niż pozostali kierownicy działów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona. Wypowiedzenie powódce dnia 5 marca 1996 r. warunków płacy, po przeprowadzeniu konsultacji ze związkami zawodowymi w trybie art. 38 KP, było zgodne z prawem. Do tego czasu powódka otrzymywała wynagrodzenie znacznie wyższe niż inni kierownicy działów. Miało to uzasadnienie z tego względu, że okresowo zastępowała kierownika zakładu pracy. Zaprzestanie wykonywania tej funkcji jest przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie warunków płacy (art. 42 § 1 w związku z art. 45 § 1 KP). Wynagrodzenie zaproponowane powódce było zgodnie z przepisami płacowymi i nie miało znamion szykany, jako że inni kierownicy działów nadal zarabiali mniej. Nie jest zatem uzasadniony zarzut naruszenia art. 8 i 78 KP. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw

w prawie pracy do tezy jakoby z przepisu art. 78 KP wynikało prawo pracownika do wynagrodzenia w takiej wysokości, jaką on uważa za stosowną.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 KPC nie został uzasadniony w kasacji, a zatem podlega oddaleniu.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====